

LADY WILKINSON SWORD

Hayat asla bir fırsatlar toplamı değildir.

Hayat, iki kez gelmeyen tek bir fırsattır.

Benim için de öyle oldu.

Ritüelleri ve gelenekleriyle İngiltere Birleşik Büyük Locası'nca tanınan İtalyan Masonluğunda geçirdiğim yıllarda, hayli alışılmadık bir toplantıya katılma fırsatı buldum.

Çoktan Üçüncü Derece'deydim, ama oraya doğru zihniyetle gittim: bir Çırak'ın zihniyetiyle.

Ritüel toplantısı değildi.

Ne önlük vardı, ne simge, ne de ezberlenecek söz.

Yalnızca bir akşam yemeği.

Londra'da bir akşam yemeği.

Yaşarken sıradan görünen, ancak yıllar sonra, anlamını nihayet kavradığında olağanüstüleşen akşamlardan biri.

Londra'nın her zamanki büyüğü yerindeydi.

Tarih sanki her binadan dışarı bakıyordu.

Taç.

City.

Özel kulüpler.

Kurumlar.

Onları yaratan adamlardan daha uzun yaşayan gelenekler.

Gillette'teki eski meslek deneyimlerim sayesinde ve o mekânlarda, neredeyse tesadüfen, benden çok daha yaşlı bir hikâyeye karşılaştım.

Masonluğa ait olmayan bir hikâye.

İş dünyasına da ait değildi.

İngiltere'ye aitti.

Adı Wilkinson Sword'du.

Ya da belki ona şöyle demek daha doğru olur:

Lady Wilkinson Sword.

Çünkü kimi şirketler kâr üretir.

Kimileri tarih yaratır.

O ikisini de yapmıştı.

Aksanı İngiliz, tavrı zarif, üslubu inceydi.

Taşıdığı yılların arasından gülümsüyordu.

Artık genç olmadığını biliyordu.

Gençliğin hafifliğini yitirmişti, ama zihin berraklığını değil.

Zekâsı hâlâ güçlüydü.

Fikirleri hâlâ keskindi.

Benimle ne zaman konuşsa, şömine başında mırlayan yaşlı bir kedinin o neredeyse romantik tonunu kullanır, adımı da hep ufak bir kusurla söylerdi:

“Fernando...”

Tanıtmaya hiç ihtiyacı olmazdı.

Odaya girmesi yeterdi.

Tarihin ağırlığını yanında taşırdı.

Savaşlar, krallar, kraliçeler, sanayi devrimleri, satın almalar ve yönetim kurulu toplantıları görüp geçirmişti.

Adamların zenginleştğini görmüştü.

İmparatorlukların yok olduğunu görmüştü.

Ölümsüz olduğuna inanmış yöneticiler görmüştü.

Ve yine de hâlâ oradaydı.

Zarif.

Sessiz.

Britanyalı.

O an anladım ki kimi şirketler aslında şirket falan değildir.

Kurumdur.

Kimileri hissedarlara aittir.

Kimileri tarihe.

Lady Wilkinson Sword ikincilerdendi.

Ben de, azıcık da olsa, ona ait olmaya başlıyordum.

Ferdinando